

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

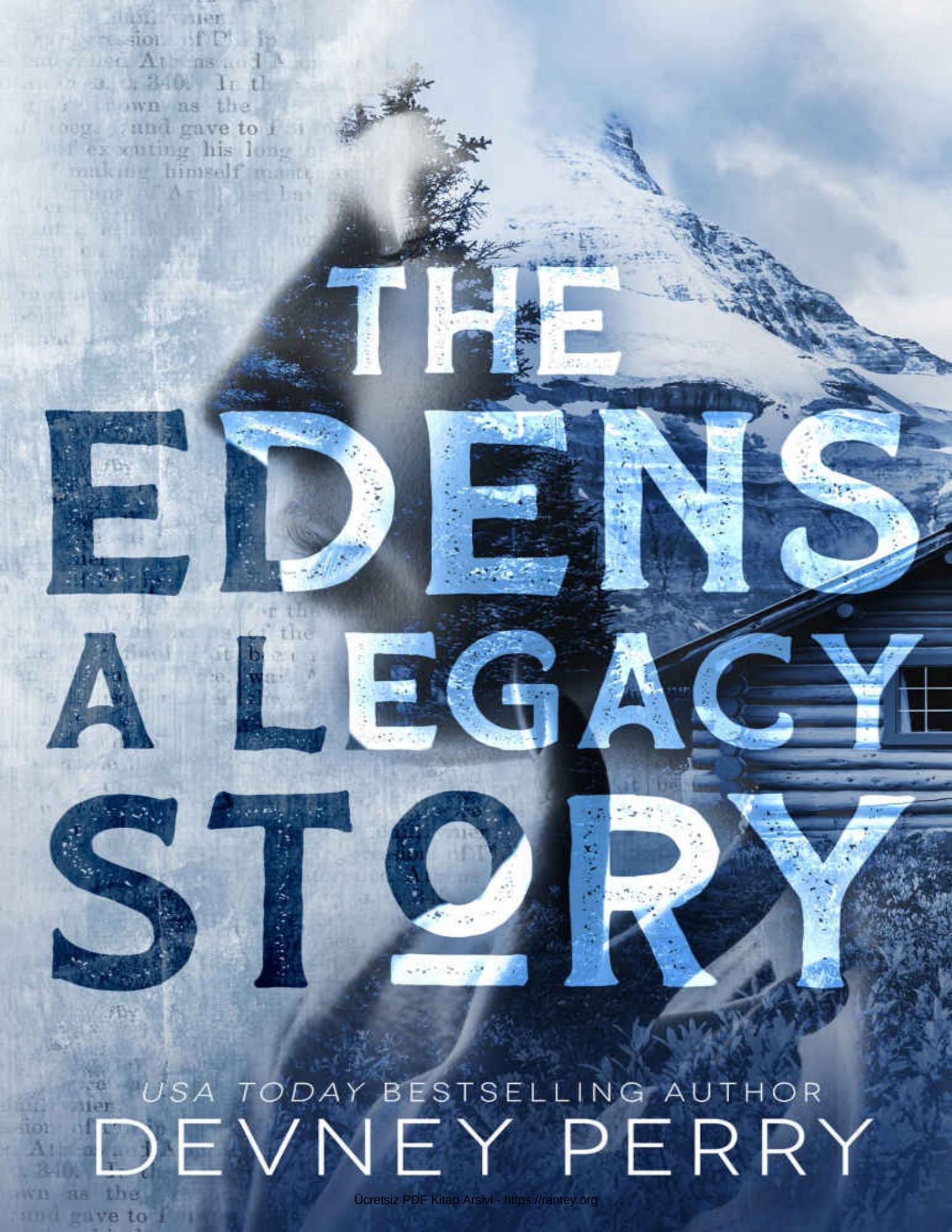
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE EDENS A LEGACY STORY

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

DEVNEY PERRY

EDENS - BİR MİRAS HİKAYESİ

Copyright © 2022 by Devney Perry LLC

Tüm hakları saklıdır.

ISBN: 978-1-957376-39-4

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılar yapılması durumu hariç, yazarın önceden yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler veya kişilerle olan benzerlikler tesadüfidir.

Düzenleme ve Düzeltme:

Judy Zweifel, Judy's Proofreading

Julie Deaton, Deaton Yazar
Hizmetleri

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

DİĞER BAŞLIKLAR

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

Edens Serisi

Quincy'de Noel - Indigo

Ridge'in Önsözü

Juniper Hill

Garnet Flats

Jasper Vale

Crimson River

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

Treasure State Wildcats

Koc Blitz

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

Clifton Forge Serisi

[Çelik Kral](#)

[Riven Sövalye](#)

[Taş Prenses](#)

[Soylu Prens](#)

[Düsmüs](#)

[Soytarı Teneke](#)

[Kraliçe](#)

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

Jamison Vadisi Serisi

[The Coppersmith Ciftlik Evi](#)

[The Clover Sapeli](#)

[Sanslı Kalp](#)

[Karakol](#)

[The Bitterroot Inn](#)

[The Candle Palace](#)

[OceanofPDF.com](#)

[OceanofPDF.com](#)

Maysen Kavanoz Serisi

Doğum Günü

Listesi Molly'ye

Mektuplar

Karahindiba Günlüğü

[OceanofPDF.com](https://www.oceanofpdf.com)

[OceanofPDF.com](https://www.oceanofpdf.com)

Lark Cove Serisi

[Parcalanm](#)

[ış Ürkek](#)

[Trajik](#)

[Cicili](#)

[Bicili](#)

[Zamansız](#)

[*OceanofPDF.com*](https://oceanofpdf.com)

[*OceanofPDF.com*](https://oceanofpdf.com)

Kaçak Serisi

[Runaway Road](#)

[Wild Highway](#)

[Çeyrek Mil](#)

[Forsaken Trail](#)

[Noktalı](#)

[Çizgiler](#)

[*OceanofPDF.com*](#)

[*OceanofPDF.com*](#)

Calamity Montana Serisi

Rüşvet Blöf

Arsız

Kabadayı

Kavga

Damızlık

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

Standalones

Ivy

Riftler ve

Nakaratlar Biraz

Fazla Vahşı

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

Tatil Kardeşleri

Yaramazlar, İyiler ve Dadılar

Üç Zil, İki Yay ve Bir Kardeşin En İyi Arkadaşı Bir

Keklik ve Bir Hamilelik

[OceanofPDF.com](https://www.oceanofpdf.com)

[OceanofPDF.com](https://www.oceanofpdf.com)

İÇİNDEKİLER

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Yazar Hakkında](#)

[*OceanofPDF.com*](#)

[*OceanofPDF.com*](#)

BİRİNCİ BÖLÜM

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

Yeni yıl arifesi.

Tatil değil. Hayal gücünün herhangi bir uzantısı değil. Yine de arkadaşlarım kutlamamız için ısrar etmişlerdi. 1988'e özel bir şeyle girmemiz için.

Görünüşe göre, *özel bir şey*, vahşi doğanın ortasında karanlık, iki izli çakıl bir yol anlamına geliyordu.

"Nerede bu kabin?" Ön cama doğru mırıldandım.

Amanda ve Jessica bugün erken saatlerde dağa gelmişlerdi. Beni bekliyorlarsa, bir ışık ya da başka bir şey görmem gerekmez miydi? Farlarım önümdeki patikayı aydınlatıyordu ama onların ulaşamayacağı yerler zifiri karanlıktı. O kadar karanlık bir geceydi ki insanı yutabilirdi.

Tek başına bir kadının kaybolabileceği ve bir daha kendisinden haber alınamayacağı bir gece.

Kamyonum ağaç sınırına doğru ilerlerken ensemdeki tüyler diken diken oldu.

"Ted Bundy hapiste. Kendine gel, Anne."

Bu ormanda beni bekleyen seri katiller yoktu. Omurgamda zonklayan ürperti, soğuktan ve hayal gücümün çılgınca çalışmasından başka bir şey değildi. *Çözülmemiş Gizemler'in* çok fazla bölümünü izlemiştim.

Belki yılbaşı gecesi gerçek bir tatil değildi ama bu hafta sonu kaçamağı eğlenceli olurdu, değil mi? Liseden en iyi iki arkadaşım ile kaliteli zaman geçirmem için bir şans.

Montana Üniversitesi'ne gittiğimden beri geçen üç buçuk yıl boyunca Amanda ve Jessica'yı pek görmemiştim. İkisi de mezun olduktan sonra memleketimizde kalmışlardı ve okul ve iş nedeniyle bugünlerde Quincy'ye pek sık gidemiyordum.

Ama bu yıl Noel'de ailemle daha fazla vakit geçirmek istedim. Bu yüzden okul kış tatili için ara verdiğinde, tatilin tadını çıkarmak için işten bir hafta izin almıştım. Annem ve ben Noel arifesinde şehir merkezinde alışveriş yaparken Amanda'ya rastladım.

Bir şeyler içmek için Willie's'de bir kızlar gecesi organize etmiştik. Jessica bu geziyi aklıma soktuğunda rom ve kolamın ortasındaydım.

Biraz kafam güzeldi ve en eski arkadaşlarımla anılarımın arasında kaybolmuştum, kabul ettim.

Eğer bir seri katil tarafından kaçırılırsam, bunun sorumlusu Kaptan Morgan olacaktı.

"Ugh," diye inledim, kamyonum engebeli yolda zıplarken direksiyona daha yakın eğildim.

Karda hiç lastik izi yoktu. Kabul, kar yağıyordu ama Amanda ve Jessica bu yoldan geldiyse hâlâ iz olması gerekmez miydi?

Jessica'nın yol tarifini aldım, notlarını anlamak için gözlerimi kısarak baktım ama taksi çok karanlıktı, ben de başımın üstündeki ışığa vurdum.

Beş mil sür.

Kabin ilk geldiğiniz yer. Yeşil kapı.

Kilometre sayacını kontrol ettim. Otoyoldan çıktığımda sıfıra ayarlamıştım. Sadece dörtteydi. Bu yol bir mil daha devam ediyor muydu?

Ağaçlar sadece birkaç adım ötemdeydi, gövdeleri arasındaki yarık çene gibi ardına kadar açıktı. Yutkundum, ayağımı gaz pedalında tutmak için kendimi zorladım.

Bir saat önce Quincy'den ayrıldığımda yıldızlar tüm güçleriyle ortaya çıkmış, gece yarısı gökyüzünü pırıltılarla donatmışlardı. Ay, dağların ve çayırların üzerine gümüş bir parıltı yaymıştı. Ama sonra kalın bir bulut örtüsü gökyüzünü kapattı ve her türlü ışığı engelledi.

Sonra kar başladı. Bu benim geri dönmem için bir ipucu olmalıydı.

Yağan iri taneler yere düşerken farlarımı yakaladı.

Kros kayağı için mükemmel.

Kros kayağından nefret ederdim.

Tatilde yapmak istediğim son şey egzersiz yapmaktı. Ancak Amanda ve Jessica, kolay bir kayak parkuru da dahil olmak üzere tüm geziyi planlamışlardı. Ben de katılmak için kayaklarımı annemle babamın garajından çıkardım, tozlarını üfledim ve kamyonetimin arkasına attım.

Annem bu kaçamağın kalbime iyi geleceğini düşündü. Aklımı Jeremy'den uzaklaştırmam için bana bir şans verecekti.

Hırsız.

Destansı bir yıl kaybından bahsediyoruz. Keşke onu ilk terk eden ben olsaydım.

Açıklaması haftalardır beni rahatsız ediyordu. *Bu artık benim için işe yaramıyor.* Bir yıllık ilişkiyi bitirmek için ne tür bir sebep

Bu muydu? Daha fazlasını hak etmiyor muydum? En azından malımı geri almayı hak etmiyor muydum?

Jeremy finallerden bir gün önce, onun evinde bıraktığım bir kutu eşyayla evime gelmişti. Bir sweatshirt. Bir not defteri. Kampüse gidip gelmek için ödünç aldığı Walkman.

Bana kasetlerimi getirmeyi unutması dışında.
Tam olarak on tane.

En sevdiğim şarkılarla dolu on kaset. Her biri özenle derlenmiş on kaset. Bazıları liseden beri bendeydi. Bu kasetleri oluşturmak ne kadar zamanımı almıştı? Kaç saat kasetçalarımın başında oturmuş, radyo dinlemiş ve mükemmel şarkı geldiğinde kayda basmayı beklemiştim? Sayısız.

Sayısız saat çalmış, sonra da yalan söyleyip evimde olduklarını söyleyecek kadar küstahlaşmıştı. Onları kaybettiğimi.

Dudağım kıvrılırken ellerim direksiyonu sıkı.

O on kasetin tam olarak nerede olduğunu biliyordum; oturma odasında ders çalışırken müzik dinleyebilelim diye televizyonunun altındaki rafa bırakmışım. O rafın boş olduğunda ısrar etmişti. Beş dakika boyunca bu konuda tartışmıştık, ta ki o çekip gidene kadar.

Elimde kalan tek kaset kamyonetimde sakladıklarımı. Dolly Parton. George Jones. Ve bir tane de annemin-Amy Grant.

Jeremy Heart kasetimi bile saklamıştı. Heart'tan nefret ederdi. "Pislik herif," diye mırıldandım.

Radyo cızırdıyor, sinyal gidip geliyordu. Dağlara bu kadar yakın bir yerde düzgün çeken tek kanal AM kanalıydı ama canım eski şarkılar dinlemek istemiyordu. Daha önce açtığım haber kanalı Başkan Reagan'ın son konuşmasından bir kesiti tekrarlıyordu. Ardından Şubat ayında Calgary'de düzenlenecek olan Kış Olimpiyatları ile ilgili bir habere geçtiler.

Eğer bir seri katil tarafından pusuya düşürüleceksem, sessizlik içinde ölmeyi tercih ederdim, bu yüzden radyoyu tamamen kapattım.

Her geçen saniye kar daha ağır yağıyor gibiydi. Daha hızlı. Lastiklerimin altında çıtırdıyordu. Silecek lastiklerim bir o yana bir bu yana savruldu ve omuzlarım direksiyona doğru gittikçe daha fazla eğildi.

"Sıkışıp kalma," diye fısıldadım 1982 model Chevy Silverado'ma. Beyazdı ve eğer gömülürsem, insan buzuna dönüşene kadar kimse beni bulamazdı.

Yaprak dökmeyen ağaclar üzerimde yükseliyordu. Yol daraldı. Bu kulübe hangi cehennemdeydi? Önümdeki zifiri karanlığa bakarken midem bulandı, parmak eklemlerim bembeyaz kesildi.

Kilometre sayacı döndü. Beş mil. Ve görünürde bir kulübe yoktu.

"Bu yolculuğu unut." Geri dönecek bir yer bulmak için ormanı taradım ama bir ağacın yanından geçerken bir ışık titremesi gözüme çarptı.

Yeşil bir kapı görüldüğünde tüm vücudum sarktı. Sonra kabin geldi. "Oh, Tanrıya şükür."

Pencerelerinden altın rengi bir parıltı yayılıyordu. Amanda'nın yüzü cama yapışmış, ellerini gözlerine götürmüş dışarıya bakıyordu. Kamyonetimi fark ettiğinde gülümsedi ve çılgınca el salladı.

Sevinçten çok rahatlamış bir şekilde gülümsedim ve iki renkli Ford pikabının yanına park ettim. Sıralı koltuğa uzanarak spor çantamı, çantamı ve montumu aldım, sonra kapıyı açtım. Yolculuğun verdiği sinirle dizlerim titriyordu ve botlarım kara değdiği anda Amanda kollarını iki yana açmış bir şekilde karşımdaydı.

"Sonunda geldin!" diye bağırdı ve beni kucaklamak için kendine çekti. "Yolculuk nasıldı?"

"Uzun," diye nefes aldım ve kamyonetimin kapısını çarparak kapatmak için gitmesine izin verdim. Kayaklar arkada kalacak, karın altına gömülecek ve umurumda olmasa bile unutulacaktı.

"Bizimle gelmeliydin," diyerek kulübeye giden yolu gösterdi.

"Biliyorum." Ama Pazar sabahı eve gitmek, eşyalarımı toplamak ve son dönemim için Missoula'ya geri dönmek üzere yola çıkmam gerekiyordu. Onları eve aceleye getirmek istemedim.

"Aç mısın?"

"Açlıktan ölüyorum," dedim, onu kulübeye kadar takip ettim ve botlarımı paspasın üzerine vurdum. Odun ateşi, domates ve sarımsak kokusu burnuma doldu. Midem guruldadı.

"Christopher meşhur yahnisini ve mısır ekmeğini yaptı."

Bekle. Christopher burada mıydı? "Oh. Ben, um . . . Geldiğini fark etmemiştim."

Paltomu ve çantamı bir kancaya asarken, kulübenin girişinin ötesinden erkek sesleri geliyordu.

Amanda ve Jessica beni de davet ettiklerinde, sadece biz kızlar olacağız sanmıştım. Ama erkek arkadaşlarının da burada olacağını bilmeliydim. Amanda ve Christopher lise aşıklarıydı. Jessica ve Matthew da öyle.

Bu da beni beşinci tekerlek yaptı. *Harika.*

Şimdi çıkarsam, gece yarısından önce eve varabilir miyim?

Hayır. Hayır, yapmazdım. Ve bu gece, karanlık bir otoyolda yalnız olmaktansa figüran olmayı tercih ederim.

Ayak sesleri ahşap zeminde gümbürdedi, sonra Jessica Amanda'nın yanından uçarak geçti ve beni kucakladı. "Geldin demek! Sonunda. Merhaba."

"Merhaba." Ben de ona sarıldım.

"Bu kadar uzun sürünce endişelenmeye başlamıştım," dedi. "Kaybolmadın, değil mi? Tarifim doğru muydu?"

"Mükemmellerdi." Başımı salladım, gitmesine izin verdim. "Ama kar yağmaya başladı, ben de ağırdan aldım."

Onun yanından geçip Matthew ve Christopher'ı gördüm, ikisinin de elinde bira şişesi vardı. "Hey, çocuklar."

Akşam yemeği. Bira. Ve yatak. Beşinci tekerlek olmanın en güzel yanı, yatmak için erkenden sıvıştığım da kimsenin bunu fark etmemesiydi.

"Hey, Anne," dedi Christopher.

Matthew çenesini kaldırdı. "Gelebilmene sevindim."

"Amanda çok gergindi, seni bulmam için beni göndermek üzereydi." Köşeden derin, çakıllı bir ses geldi.

Midem bulandı.

O sesi tanıyordum. Son duyduğumdan beri daha da derinleşmişti ama o sesi tanıyordum. Bir zamanlar o sesi severdim.

Hayır. Hayır, bu olamaz.

Bakışlarım Amanda'ya kaydı.

Suçlu gibi görünme nezaketini gösterdi.

Sonra Harrison Eden Christopher'ın yanındaki yeri aldı ve kendi birasıyla beni selamladı. "Hey, Anne."

Ağzım açıldı. Kapandı. Açıldı. Kapandı. Gözlerimi Harrison'ın sinir bozucu derecede yakışıklı yüzünden ayırıp Jessica'ya dikerek kırıştırdım. "Onun burada ne işi var?"

Arkadaşlarım birbirlerine baktılar. Sonra Jess omzunu kaldırdı. "Um . . . Mutlu Yıllar mı?"

Yılbaşı gecesi. Tüm zamanların en kötü tatil olmayan günü.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

İKİNCİ BÖLÜM

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

A nne Snow.

Çok uzun zaman olmuştu.

Beni gördüğüne şaşırdı. Ve kızgındı da. Kızdığında yüz hatlarını düzeltme konusunda hiç iyi olmamıştı.

Yanakları dudaklarıyla aynı tonda, güzel bir pembeyle kızarmıştı. Parlak mavi gözleri parlıyordu. Ama bu öfke onu daha da çarpıcı kılıyordu. Bir bakışıyla göğsüm gerildi.

Nefes almayı zorlaştıracak kadar güzel olan çok fazla kadın yoktu.

Daha iyi bir adam, eski kız arkadaşının da geleceğini öğrendiğinde bu geziden çekilirdi. Daha iyi bir adam onun arkadaşlarıyla hafta sonunun tadını çıkarmasına izin verirdi. Ama ben daha iyi bir adam değildim. Ve çok uzun zaman olmuştu.

"Ne kadar oldu? Beş yıl mı?" diye sordum. Burun delikleri alevlendi.

"Altı yıl oldu."

"Altı. Huh." Biramdan bir yudum aldım. "Eğer sayıyorsan, bu beni özlediğin anlamına mı geliyor?"

Anne'in bakışları kayak sopalarımın girişteki kayaklarımın yanında duvara dayalı durduğu yere kaydı. Metal uca mükemmel bir silah olacakmış gibi baktı. "Yakın mesafelerde çok daha iyi nişan alırım."

"Christopher." Amanda kolunu Anne'in omuzlarına doladı, Jessica da onun çantasını alıp bir kenara koydu. "Anne açlıktan ölüyor."

"Hallediyorum." Topuklarının üzerinde döndü ve tabak çanak seslerinin yankılandığı mutfağa doğru gözden kayboldu.

Amanda, Anne'i Matthew ve benim yanımdan geçirerek mutfağa giden yolda bir tampon görevi gördü.

"Belki de onu uyarmalıydım." Jessica'nın omuzları çöktü. "Oops."

"Her şey yoluna girecek," dedim ve biramı dudaklarıma götürüp bir yudum daha aldım.

Aramızdaki bu düşmanlık zaten çok uzun sürmüştü. Altı yıl olmuştu. Bu lise değildi. Artık ergen değildik. Bir hafta sonu için medeni olabilirdik, değil mi?

Matthew, Jessica'yı yanına çekip eğilerek kızıl saçlarını öptü ve son birkaç saattir Anne'in gelmesini beklediğimiz oturma odasına doğru ilerledi.

Daha önce yaktığımız ateş ocakta kükrüyor, alevleri kulübeyi sıcacık tutuyordu. Anne buraya gelmeden önce, sehpanın etrafındaki dört deri sandalyeden birinde oturuyordum. Ama o elinde tabağı, kasesi ve birasıyla yemek masasına oturunca, ben de onunkinin yanına bir sandalye çektim.

Güveçten ilk lokmasını yerken bana ters ters baktı.

"Hey, sevgilim."

"Bana sevgilim deme." Kaşığı burnuma doğrulttu.

Sırıtmamak için kendimi zor tuttum. "Eskiden severdin."

"Ben de eskiden senden hoşlanırdım. Zaman değişti." Ağzına bir lokma daha attı ve pencereden dışarı, gökyüzünden yağan kara baktı.

"Nasılsın?"

Yutkundu, bir yudum aldı, sonra bir kaşık daha yedi.

"Bu harika," dedim, sanki cevap vermiş gibi davranarak. "Ben de iyiydim. Meşguldüm. Çiftlikte çalışıyorum. Buzağılamaya başlamak üzereyim, bu yüzden uzun geceler geçireceğim."

Anne gözlerini kırıştırdı, sonra eritilmiş tereyağı ve bal damlayan sarı mısır ekmeğinden bir parça kesti.

"Anne, biraz şampanya ister misin?" Amanda masada belirdi, oturma odasına gitmem için çenesini salladı ama ben sadece sııttım ve sandalyeme daha da gömüldüm. Gözlerini devirdi, sonra şampanya şişesini havaya kaldırdı.

"Oh, hayır, teşekkürler. Ben böyle iyiyim," dedi Anne. "Sanırım bira içmeye devam edeceğim."

Zihnimde bir anı canlandı, uzun zamandır düşünmediğim bir yaz gecesi.

Anne ve ben kamyonetimin kabininde, çiftlikteki toprak yollarda ilerliyorduk. Ortaya oturmuştu, böylece kolumu omuzlarına dolayabiliyordum. Eli kalçamda duruyordu. Taban tahtasının üzerinde kamp yaparken içmek için altılı bira paketi vardı.

Kabul etmek gerekir ki, ikimiz de yasal olarak içki içebilecek yaşta değildik. Ailesi onun hafta sonunu Amanda'yla geçireceğini sanmıştı. Benimkiler de benim çocuklarla kamp yaptığımı sanmışlardı.

Anne ve ben, çiftlik sahiplerinden birine bana alması için yalvardığım ucuz biralarımızla birlikte o kamp gezilerinden sadece birkaçını yapmıştık. Sonra, bir yaz daha geçiremeden Anne beni terk etti.

Sebepsiz yere.

"Johnny Wells'e ne olduğunu duydun mu?" Amanda, Anne'in yanındaki sandalyeye oturarak sordu.

"Hayır, ne?" Anne sandalyesinde kaykıldı ve bana başının arkasını gösterdi.

Koyu renkli, ipeksi saçlarının uçları belini gıdıklıyordu.

Lisedeyken olduğundan en az on beş santim daha uzundu. Yüzü de değişmiş, olgunlaşmıştı. Bir kadın yüzü. Ve bir kadının vücudu, ince ama doğru yerlerde kıvrımlı.

Jessica masada bize katıldı ve ortadan kaybolmam için bana aynı bakışı attı. Bu kez ben de itaat ettim ve sandalyemden kalkıp oturma odasındaki çocuklara katıldım. Çünkü daha sonra Anne'i rahatsız etmek için zamanım olacaktı.

Matthew'a "Burası harika bir kulübe," dedim.

Büyükbabasının eviymiş, 60'larda inşa edilmiş. Uzaktı ama ihtiyaçları vardı. Elektrik. Akan su. Kapalı tesisat.

"Teşekkürler," dedi. "Bugünlerde kışın burada pek vakit geçirmiyor. Kasabaya daha yakın olmayı seviyor."

"Şanslıyız," dedi Christopher. "Bir hafta sonu için şehir dışında olmaktan memnunum."

"Ben de öyle," dedi Matthew. "Yine de bir televizyonu olmasını isterdim. Maç izlemek için harika olurdu. Yıllardır ona bir televizyon alması için yalvarıyorum ama o buraya gelmeyi ve bağlantıyı kesmeyi seviyor. Okumayı."

Kendi adıma, televizyon umurumda bile değildi. Evde nadiren izlerdim, çalışmakla çok meşguldüm ve bu gece ilgimi çeken başka bir nesne vardı.

Amanda ve Jessica konuşmaya devam ederek Anne'i en son Quincy dedikoduları hakkında bilgilendirirken Anne masada esnedi ve elinin tersiyle üstünü örttü. Çoğunlukla eski sınıf arkadaşları hakkında konuşuyorlardı. Kim evlenmişti. Kim çoktan boşanmıştı. Kim çok içiyordu ve kim birkaç geceyi hapiste geçirmişti.

Şahsen, dedikodu değirmenini pek umursamazdım. Beni, ailemi ya da işlerimizden birini ilgilendirmediği sürece kulak asmazdım. Ve görünüşe

göre

Anne'in kısık gözleri, ikinci, üçüncü ve dördüncü esnemeleri onun da pek umurunda değildi.

"Bir bira daha ister misin?" Christopher sordu.

Gözlerimi Anne'den ayırıp şişeme baktım. "Evet. Elbette."

Matthew şömineye doğru ilerleyerek, "Ateşe bir odun daha atacağım," dedi.

Anne yine esnedi, bu kez eliyle üstünü örterken oturma odasına bakma riskini göze aldı. Bakışlarımı beklerken bulunca ters ters baktı.

Kıkırdadım.

Quincy Lisesi'nde o ikinci sınıftayken ve ben son sınıftayken bile her zaman cesurdu. Benimle ilgili hiçbir şey Anne'in gözünü korkutmamıştı. Çok seksiydi. O zaman öyleydi. Şimdi de öyle.

"Çok yorgunum," dedi kızlara. "Erken yatarsam rahatsız olur musunuz?"

Onlar cevap veremeden Anne masadan kalktı, boş kâsesini ve tabağını lavaboya taşıdı. Onları çabucak yıkadı, tezgahın üzerindeki rafa kurumaları için yerleştirdi, sonra kapıya doğru yürüdü, spor çantasıyla geri dönmeden önce bir anlığına gözden kayboldu.

Ama temizlik yaparken kaçırdığı şey Amanda ve Jessica arasındaki bakışmaydı.

Anne'in hoşlanmayacağı bir bakış.

Jess ayağa kalkarak, "Henüz yatağa gidemezsin," dedi. "Daha yeni geldin." "Ama bütün hafta sonumuz var, değil mi?" Anne uzun bir nefes verdi. "Bu

Sürücü içimden çıkardı. Söz veriyorum, yarın sabah yeni gibi olacağım. Bana yastığımın yerini göster yeter."

Amanda'nın gözleri Jessica'nınkilere kaydı. Sonra ikisi de ateşle işi bitmiş ve yanımdaki sandalyesine geri dönmüş olan Matthew'a baktılar.

Sesini temizledi ve ayağa kalktı. "Evet, bu kulübede eskiden dört yatak odası vardı. Yazdan beri buraya hiç gelmedim. Sanırım bu sonbahar av sezonu sırasında büyükbabam o odalardan birini alıp yeniden doldurma odasına dönüştürmeye karar verdi."

"Tamam," dedi Anne, oturma odasına şöyle bir göz gezdirerek. Kanepe olmadığını yeni fark ediyormuş gibi gözlerini iki kez kırıştırdı.

Görünüşe göre Matthew'un büyükbabası sandalyeleri tercih ediyormuş. "Biz, şey, biraz ... ikiye katlanmak zorundayız," dedi Jess. "İki katına mı?" Anne tekrarladı.

"Berbat olduğunu biliyorum. Ama biz küçük yatak odalarını aldık," dedi Amanda. "Sadece tam boy yatakları var. Şuradakinde bir kraliçe var." Oturma odasının yanındaki açık yatak odasının kapısını işaret etti.

Oraya vardığımızda ve ben çantamı boş yatak odasına götürmek için gittiğimde, masanın üzerine saçılmış boş av tüfeği fişekleriyle karşılaştığımızda, bir sorun olacağını anlamıştık.

"Bekle." Anne elini kaldırdı ve bana bakmadan önce arkadaşlarının arasına baktı.

Omuz silktim. "Horlamayacağıma söz veriyorum."

Çenesi düştü, sonra başını sallamadan önce duyulabilir bir tıkırtıyla kapattı. "Hayır."

"Hadi ama Anne," dedim. "O kadar da büyük bir mesele değil." Gözleri beni geçip yatak odasına doğru kaydı.

Aklından geçen düşünce alnına da yazılmış olabilirdi.

Oturma odasına doğru koşarak fırladı.

"Kahretsin." Sandalyemin üzerinden fırladım, neredeyse onu deviriyordum ve kendime çelme takıyordum ama yere inmeyi başardım, çoraplarım ahşap zeminde kayıyordu.

Yatak odasına daha yakındım. Çok değil, ama daha yakın.

Kapının çerçevesine tam olarak aynı anda ulaştık, ikimiz de açıklıktan geçmeye çalışıyorduk. Ancak vücutlarımız çarpıştı ve eşikte birbirimize yapıştık.

Dirseği karnıma saplandı.

"Oof. Onları mı keskinleştiriyordun?"

"Yerde uyu." Dişlerini sıkarak içeri girmeye çalıştı ama kollarımı ona dolayarak geri çekilmesini sağladım.

O odaya girer girmez kapıyı yüzüme kapatır ve kilidi çevirirdi.

"O yatakta seninle yatmayacağım," diye öfkелendi.

"Yerde uyumayacağım." Yani, mecbur kalırsam yapardım. Ama bu zeminler kaya gibi sağlamdı. Matthew'un büyükbabası yumuşak ahşap kullanmamış, onun yerine kaba kesilmiş meşe ağacı kullanmıştı.

"Bırak beni." Kollarımı gevşeterek çırpındı. Sonra uzun bir adımla yatak odasına girdi.

Hemen peşindeydim. "Çık dışarı, Harrison."

Kaşlarımı çattım. "Sanki seni daha önce çıplak görmedim."

Yanlış bir şey söyledim. Bir an için çok geç fark ettim.

Anne'in spor çantası havada savruldu ve yüzüme çarptı. "Defol. Dışarı."

"Bu neden bu kadar önemli?" Elimi yatağa doğru attım. "Sen kendi tarafında kalacaksın. Ben de benimkinde kalacağım. Konuşmamıza bile gerek yok. Tabii sonunda beni lisede neden terk ettiğini açıklamak istemiyorsan."

Asla, bir kez bile, bana bir sebep göstermedi. Sadece iptal etti. Hiçbir uyarı yapmadan. Bir gün, onu bir randevuya götürüyordum. Ertesi gün bitmişti.

Bugüne kadar nedenini hiç bilmiyordum. Amanda ya da Jessica'ya bile açıklamamıştı.

Anne'in bakışları duvara doğru uçtu, çenesi sıkıldı.

"Seninle bir anlaşma yapalım." Kendini beğenmiş bir sırıtiş yüzüme yayıldı. Belki de bu işi kendi lehime çevirebilirdim. En azından yerde geçirdiğim boktan bir gecenin sırt ağrısı buna değebilirdi. "Bana lisede neden ayrıldığını söyle. Ve yatak tamamen sana kalsın."

"Sana bir açıklama borçlu değilim," diye kestirip attı. "Ne yaptığını biliyorsun yaptı."

"Hayır, bilmiyorum." Hiçbir fikrim yoktu. Ama bir şey yapmıştım. Ve o da

Hayatımın geri kalanında bunu bana karşı kullanmaya niyetli görünüyordu.

Bir yıldır çıkıyorduk. Bir açıklamayı hak etmiyor muydum? Belki aynı yatakta bir gece geçirmek onu paylaşmaya teşvik ederdi.

Daha önce yatağın üzerine bıraktığım çantama doğru ilerledim. Sonra esneme numarası yaptım. "Biliyor musun? Ben de oldukça yorgunum. Sanırım yatacağım."

"Harrison," diye uyardı.

Gömleğimin düğmelerini açarak cevap verdim. İnci çıtıtlar yakadan etek ucuna kadar açıldı.

"Ne olacak, sevgilim?" Bir kaşımı kaldırdım. "Konuşmak mı? Yoksa sarılmak mı?"

Anne'in dudağı kıvrıldı. "Peki."

Bir an için gerçekten konuşacağını düşündüm. Nihayet, altı yıl sonra, kalbimi neden kırdığını öğrenecektim.

Ama ağzını açmadı. Çantasını yere bıraktı ve onun yerine çantasını açarak bir gecelik çıkardı. Sonra ayağa kalktı ve parmağıyla burnumu işaret etti. "Eğer horlarsan, uykunda seni yastığımla boğarım."

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

ANNE

Arkadaşlarım parti yapıyordu. Ben uyumaya çalışırken -başarısız bir şekilde- onlar kapalı yatak odasının kapısının ardında saatlerdir parti yapıyorlardı.

Biraz dinlenmek için yaptığım girişimler sonuçsuz kaldığından, karanlık tavana bakıp onların gülüşmelerini ve konuşmalarını dinleyerek Harrison'ın dönüşünden korkmaya başladım.

Tartışmamızdan sonra, onu dışarıda bırakacağımı bildiği için odadan çıkmaya çekindi. Bu yüzden kapıyı menteşelerinden sökmekle tehdit etmişti. Amanda sonunda arabulucu rolü oynayarak araya girdiğinde, bakışmalarımızın ortasında kalmıştık.

Ne Harrison ne de ben yerde uyumak istemiyorduk, bu yüzden bir anlaşmaya vardık.

Bu aptal yatağın paylaşım saatlerini sınırlandırırdık.

Harrison beni gece yarısına kadar yalnız bırakırdı. Erken kalktığım için beşte buradan gitmiş olurum.

Rüyalar aleminde olmalıydım. Yalnız yatak saatlerimi değerlendiriyor olmalıydım. Ama sadece oturma odasındaki gürültüden değil, kafamın içindeki gürültüden de uyuyamıyordum.

Lisedeyken Harrison'dan ayrıldığımda, nedenini bilmiyormuş gibi davranmıştı. Sanki on altı yaşındaki kalbimi paramparça eden o sözler başka birinin ağzından çıkmış gibiydi.

Bir an bile onun bu budalaca davranışına inanmamıştım. Harrison Eden bile her şeyden paçayı sıyıramazdı.

Edens'ler Quincy kraliyet ailesindendi. Ailesi kasabayı nesiller önce kurmuştu. Onun akrabalarından en az birini görmeden ana caddeden aşağı inemezsiniz. Eden ismi sayısız işyerinin üzerinde ya da arkasında yazılıydı.

Belki de Harrison'ın kendine güveninin hiç eksik olmamasının nedeni kendisinin ve ailesinin çok tanınmış olmasıydı. Ya da belki de bu onun doğasında vardı.

Nedeni ne olursa olsun, insanlar ona çekiliyordu. O bir güneşti ve onlar da onun yörüngesinde mutlulukla dönen gezegenlerdi.

İlk buluşmamızda bana çıkma teklif ettiğinde, bu hayatımın en kolay *evetiydi*. Kim okuldaki en popüler ve yakışıklı çocukla çıkmak istemezdi ki? Onun kolundaki kız olmak, kendine güveninin ve karizmasının tadını çıkarmak?

Harrison futbol ve basketbol takımlarının kaptanıydı. Onur listesinde bir öğrenciydi. Gitar bile çalardı, kampa gittiğimizde ateşin yanında bir şeyler tıngırdatmak için gitarını da yanında götürürdü.

O ilk randevuyu kabul etme nedenlerim kuşkusuz sığıdı. Ama yıllar önce beni büyüleyen şey onun kolay gülüşü ve kıvrak zekâsıydı. Şakacı mizahı. Tatlı tarafı.

Harrison Eden'a aşık olmuşum.

Harrison Eden tarafından
kandırılmışım. Tabi . . .

Yanılıyor muydum? Onu terk etme cüretini gösterdiğim için şoka girdiğinde, bunu bir rol olarak değerlendirmiştim. Zedelenmiş egosunu saklamak için bir örtbas. Tanrı hatasını kabul etmesini yasaklamıştı.

Ama bu gece, hâlâ aynı yorgun cümleyi söylüyordu. Ondan neden ayrıldığım hakkında hiçbir fikri yoktu.

Belki de Amanda, Jess ve erkek arkadaşları kapının önünde bekleyip her hararetle sözümüze yapışmamış olsalardı, ona zaten bildiği şeyi hatırlatırdım.

Eğer zaten biliyorsa.

Gerçekten en ufak bir fikri yok muydu?

Her kelimesini hatırladım. Kadınlar, erkeklerin kendilerini küçümsemek için kullandıkları ifadeleri hatırlıyorlardı.

O artık bakire değil.

Ürperdim.

Yıllar geçmesine rağmen kendimi hâlâ pis hissediyordum. Amanda ve Jessica bile Harrison'la ilişkiyi neden bitirdiğimi bilmiyorlardı. Sadece bunu tekrarlamayı kendime yedirememiştim. Gözyaşlarımı arkadaşlarımdan saklamak yeterince zor olmuştu.

Harrison'a aşık olmuşum.

Ve üniversiteye gidene kadar son sınıfta vakit geçirmek için yerli bir bakireyle vakit öldürüyordu.

Harrison neden bitirdiğimi bilmeliydi. Eğer ben hatırlarsam, o da hatırlardı. Adam güzel olduğu kadar sinir bozucu derecede zekiydi.

İçimi çektim, yatakta yüzüncü kez döndüm, karnımın üzerine yattım ve bir yastığa sarıldım. Saat kaç olmuştu? Komodinin üzerinde saat yoktu ama her geçen kalp atışında gece yarısı yaklaşıyordu.

O zaman Harrison'a mahkum olurdum.

"Ugh." Bu yatak ikimiz için de yeterince büyük değildi.

Belki de yerde uyumalıyım. Kamptaymışım gibi ateşin yanına kıvrılabilirim.

Ama bu Harrison'a kazanma zevkini tattırmak anlamına gelirdi. Gururum buna izin vermezdi. Bir centilmen yatağın bana kalmasına izin verirdi ama herkesin gözünü boyamasına rağmen Harrison'ın centilmen olmadığını uzun zaman önce öğrenmişim.

"Christopher, dur!" Amanda oturma odasından histerik bir şekilde gülüyordu. Muhtemelen sarhoş olduğu için artık daha çok kıkırdıyordu.

"Ne? Ben bir şey yapmıyorum." Christopher kıkırdadı. "Sadece sarılmaya çalışıyorum."

"Bir oda tut." Jessica kıkırdadı. "Aslında ben kendi tavsiyeme uyacağım. Matthew?"

"Bu benim işaretim. İyi geceler çocuklar." Ayak sesleri zemini dövüyordu, sanki ikisi de yatak odalarına doğru koşuyorlardı. Bir kapı çarpıldı. Sonra ortak duvarımızın ötesinden kıkırdamalar geldi.

Harika. Arkadaşlarım seks yapmak üzereydi ve ben de dinleyecektim.

Yanımdaki yastığı -Harrison'ın yastığını- kaptım ve başımın üzerine çektim. "Neden buradayım?"

Yastığın bir cevabı yoktu.

Neden buradaydım? Kros kayağına gitmek istemiyordum. Yarın, onca günün arasında. Zaten çok yorgundum ve sadece birkaç saattir buradaydım. Okul yeniden başlıyordu ve son dönemim için dinç olmam gerekiyordu.

Kapının arkasından daha fazla ayak sesi yankılandı, muhtemelen Amanda ve Christopher odalarına doğru kayboluyorlardı.

Her gün sabahın beşinde uyanırdım. Bu yüzden Harrison'la anlaşma yapıp burada birkaç saat yalnız kalabilmişim. Doğal alarm saatim kusursuzdu.

Yarın herkesten önce uyanırsam, sıvışıp gidebilirim. Bir not bırakırdım. Amanda ve Jessica çok kızardı ama umurumda bile olmazdı. Harrison'ın bir numaralı düşman olduğunu bile bile onu davet etmişlerdi. Evet, Matthew ve Christopher'la arkadaşta ama yine de.

Benim tarafımı seçmelilerdi. Ya da en başta beni davet etmemeliydiler.

Kapı gıcırdayarak açıldı.

Kalbim boğazıma doğru ilerlerken donup kaldım.

Odaya bir adım attı. Sonra bir adım daha. Yatağa yaklaştığını hissedince bedenim kaskatı kesildi. Sonra yastık başımdan çekilip alındı.

"Hey!" Kalktım.

"O benim," diye homurdanarak kapıya doğru geri döndü.

Kısa, mutlu bir an için odadan çıkıp gideceğini düşündüm. Yastığını alıp beni huzur içinde bırakacaktı.

Hayır.

Işık düğmesini açtı.

"Sakıncası var mı?" Gözlerim alışırken gözlerimi kısıtım, yastığı yatağın kendi tarafına attığında ters ters baktım. "Uyuyordum."

"Hayır, değildin." Yerdeki çantasına doğru yürüdü ve fermuarını açtı. Eğilip deri tuvalet çantasını çıkardı ve bitişikteki banyoya götürüp kapıyı çarptı.

Yorganı bacaklarımdan sıyırıp ışık düğmesine doğru yürüdüğümde dudağım kıvrıldı ve oda karanlığa gömüldü. Sonra yorganın altına girdim, Harrison'ın yastığını aldım ve bir bariyer oluşturmak için çarşafın altına sıkıştırdım.

Banyonun kapısı açıldığında ve Harrison ışığa doğru yürüyüp onu yaktığında daha yeni karnımın üzerine yerleşmişim. Tekrar.

"Harrison," diye

tersledim. "Anne."

O derin, sert ses tonuyla omurgamdan aşağı bir ürperti yuvarlandı. Seksi olmamalıydı. Bu sadece bir erkek sesiydi, adımı kin dolu bir şekilde söylüyordu.

Ama öyleydi.

Ona iyi bir önlem için bir bakış gönderdim.

Omzunun üzerinden kaşlarını çatarak karşılık verdi, sonra gömleğinin eteklerine uzanarak başının üzerinden geçirdi.

Çenem düştü. Neyse ki yastığım onu yakaladı.

Kutsal kaslar, bunlar nereden gelmişti? Sadece sesi olgunlaşmamıştı, sanki vücudu da değişmişti. Harrison lisedeyken de güçlüydü ama kollarına, o geniş omuzlarına eklediği kütle ağız sulandırıcıydı.

Ve karın kasları. Oh. Aman Tanrım. Tanrım. Karın kasları.

Jeremy'nin böyle karın kasları yoktu. Belki olsaydı, çalınan kasetlerim için bu kadar üzülmeydim.

Hareket etmeyi bıraktığını fark ettiğimde Harrison'ın belinin dar çizgisine ağzımın suyu akıyordu. Gözlerim ona kaydı.

Sırıtiyordu, o kibirli, çileden çıkarıcı sırıtışıyla, gömleği ellerinin arasındaydı. "İzleyebilirsin. Benim için sakıncası yok."

"Kapa çeneni." Alev alev yanan yanaklarımı saklamak için yüzümü yastığıma gömdüm. *Kahretsin.*

Zengin kıkırdamasının sesi odayı doldurdu ve lanet olsun, bu hoşuma gitti çok.

L i s e d e y k e n çöküşümün sebebi onun gözleriydi. Ve onun Gülümsedi. Bembeyaz dişlerini göstermiş, kristal mavisi gözleriyle beni kendine kilitlemişti ve daha ikinci randevuya çıkmak isteyip istemediğimi sormayı bitirmeden *evet, lütfen* demiştim.

Bir fermuar gevşedi. Denim hışırdadı.

Bakma. Bakma. Bakma. Bakma.

Harrison'ın eğilip kot pantolonunu ve çoraplarını çıkardığını görmek için tam zamanında bir gözümü kırdım. Neden düz bir poposu yoktu ki? Lanet olsun ona.

O enfes kış sadece bir çift beyaz iç çamaşırıyla örtülüydü.

Gençliğimdeki Harrison çok ateşliydi. Bu versiyonu mu? Genç Harrison'ı utandırıyor. Göbeğimde donuk bir zonklama başladı ve her saniye daha da sertleşiyor gibiydi.

Bu adamla aynı yatağı paylaşmam gerekiyordu. Kıvranışımı hissedebilecek miydi? Hızla atan kalbimi duyabilecek miydi?

Hayır. Bir iniltiyi bastırdım.

Neden ondan etkilenmek zorundaydım? Neden Christopher ya da Matthew gibi olamıyordu? İkisi de yakışıklıydı ama benim için her zaman Harrison'ın arkadaşları ve ortaokuldaki bando çalışmalarında ellerini koltuk altlarına götürüp osuruk sesleri çıkaran çocuklar olarak kalacaklardı.

Harrison dik durdu, bir elini siyah saçlarında gezdirdikten sonra kolunu ışığa doğru uzattı. Bu hareket, kaburgalarının etrafındaki belirginliği, dokunulmak için yalvaran çukurları ve çukurları ortaya çıkardı.

Hayır. Hayır, hayır, hayır. Benim sorunum neydi? *Hiçbir şey* olmazdı. Dokunmak.

Beni tekrar bakarken yakalamadan önce gözlerimi kapattım, sonra ışıkları söndürürken yatağın en uzak kenarına doğru kaydım.

Harrison yatağın etrafından dolaşıp kendi tarafına geçti, sonra yorganı öyle bir çekti ki omuzlarımdan kurtuldu. "Yorgana yapışıp kalma."

"I-" İtirazımı bitiremeden ağzımı kapattım.

Sadece beni kışkırtmaya çalışıyordu. Artık oyun oynamıyordum. Gecenin geri kalanında onu görmezden gelecektim, sonra yarın, şafaktan önce ortadan kaybolacaktım.

Yatağa uzandı ve aramıza sıkıştırdığım yastığı çekiştirerek çıkardı. Yorganı tekmeledi. Çarşafları çekiştirdi. Sırtından karnına doğru dönerken yatak zıpladı ve ben de onunla birlikte zıpladım. Sonunda yan tarafına yerleşti.

Ama benim aksime, yüzü dışarıya dönük değildi. Gözlerini başımın arkasında hissedebiliyordum. "İyi geceler, sevgilim."

"Madem aramızdaki yastığı kaldırdın, bil ki bu gece ayağını benimkine sürtersen seni uykunda hadım ederim."

"Sana dokunmak gibi bir arzum yok, Anne." Sesinde en ufak bir alay yoktu.

Acıttı. Bu neden acıttı?

Muhtemelen lisedeyken beni tek bir şey için istemişti, bekâretim için ve şimdi onu talep ettiğine göre artık bir ödül değildim.

Pislik.

Gözlerimi sıkarak kapattım ve burnuma dolan baharatlı, odunsu kokusunu duymazdan geldim. Harrison her zaman güzel kokardı. Bu hiç değişmemişti.

Ama o bana dokunmak istemedi.

Ben de ona dokunmayacaktım.

Zihnimin kapanmasını isteyerek uzun bir nefes aldım. Bir iki saat uyuyabilseydim, sonra eve dönecektim. Ancak odamız sessizleştiğinde, başka bir odadan hafif bir gümbürtü geldi.

Thud. Thud. Thud.

Bir dirseğimi kaldırdım.

Thud. Thud. Thud.

Bir yatak başlığı duvara çarpıyordu. Sonra bir inilti geldi. "Arkadaşlarımdan nefret ediyorum," diye mırıldandım.

"En azından birileri eğleniyor," dedi Harrison. "Bir denemek ister misin? Eski günlerin hatırına?"

"Sen bir domuzsun." Bir anda hareketlendim, doğruldum ve yüzüne çarpmak için yastığımı kaptım. Yataktan fırlayıp yorganı çekerek şilteden kurtarıırken homurdanmamı sağladı.

Siktir et. Lanet olası yerde
uyuyacağım. "Sadece şaka
yapıyorum, Anne."

Kapıyı açıp oturma odasına doğru hışımla yürürken onu tersledim.
Harrison'ın kıkırdaması beni şömineye kadar takip etti.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

Boynumdaki bükölme hayatımın sonuna kadar devam edecekti.

"Ugh," diye inledim, kendimi iterek yere oturdum. Altında uyuduğum battaniye belime kadar düştü. Oturma odasının soğuşu çıplak göğsümü ısıırıyordu.

Yanımdaki şöminede, siyah ve gri küllerin arasında turuncu renkte parlayan sadece birkaç kömür kalmıştı.

Pencerelere doğru bakarak esnedim. Dışarısı hâlâ karanlıktı ama ağaçların arasından belli belirsiz bir ışık sızmaya başlamıştı.

Göz kapaklarım ağırlaşmıştı. Vücudumdaki her kas kaskatı kesilmişti. Elimi enseme götürdüm ve kafatasımın dibindeki ağrıya masaj yaptım.

Dün gece, Anne hışımla yatak odasından çıktıktan sonra, onun dolapları ve dolapları karıştırmasını dinledim. Fazladan birkaç battaniye bulmuş ve şöminenin önünde kendine bir yatak yapmıştı.

Kalkıp onu yatağına taşımadan önce derme çatma yatağında uykuya dalmasını beklemiştim. Onu yatağına yerleştirdiğimde hiç kıpırdamamıştı bile. Böylesi daha kolay olmuştu. Kızgın bakışlar yok. Küçümseyici yorumlar yok. Tartışma yoktu.

Anne'i tanıyorsam, sırf bir şeyi kanıtlamak için yerde uyumakta ısrar etmiş olabilir.

En azından birimiz biraz dinlenmişti.

Zemin cehennem kadar sertti ve bulduğu birkaç battaniyeyi de baştan aşağı yırtmak zorunda kalmıştım. Dün çiftlikten ayrılırken uyku tulumumu getirmeyi düşünmüştüm. İçgüdülerime güvenmeliydim.

Boynumu kırdım, sonra şakaklarımı ovuşturdum. Daha şafak bile sökmemişti ve biraz kestirmem gerekiyordu.

Yatak odasının kapısı gürültülü menteşesinden gıcırdayarak açıldı.

Anne eşikte duruyordu, koyu renk saçları omuzlarına dökölürken dağınık ve düzensizdi. Kıpırmızı-beyaz çizgili, kalçasının ortasına kadar inen bir gecelik giymişti. Kolları bileklerinden kelepçeliydi ve V yakası köprücük kemiğinin bir kısmını ortaya çıkarıyordu. O kadar da seksi bir gecelik değildi ama Anne'in üzerinde iç çamaşırı da olabilirdi.

Kasıklarına kan hücum etti, bu yüzden battaniyeleri dizlerimin üzerinde tuttum, keşke yatak odasından kot pantolonumu alsaydım diye düşündüm.

"Yerde yatmışsın," dedi, sesi kısıktı. "Evet."

Bakışlarını çıplak ayaklarına indirdi. "Burada uyuyacaktım."

"Uyuyacaktın. Bir süreliğine."

Anne başını kaldırdı, yüzümü incelerken mavi gözleri benimkilerle kilitlendi. "Bunu neden yaptın?"

"Gerçekten ben yatakta uyurken senin yerde yatmana izin vereceğimi mi düşünüyorsun?" Alay ettim. "Beni bundan daha iyi tanıdığını sanıyordum."

"Ben de seni bir zamanlar tanıdığımı sanıyordum."

Belki de birbirimizi hiç tanımiyorduk. Tanıdığım Anne en azından bana ilişkiyi bitirmek için bir sebep verebilirdi.

Dün gece, bu lanet olası yere küfrederken, lisedeki ilişkimizi tekrar yaşadım. Ve tıpkı altı yıl önce olduğu gibi, cevaplarda yetersiz kalmıştım.

Bu seyahat ironik bir şekilde zamanlanmıştı. Anne benden yılbaşı gecesi ayrılmıştı.

Altı yıl, neredeyse bugüne kadar.

Belki de bu yüzden bu geziyi kabul etmiştim. Çünkü Matthew bana Anne'in de geleceğini söylediğinde onu görmek istemişim. Belki de son sınıfta yapamadığım kapanış için.

Anne kollarını beline dolayarak oturma odasına doğru ilerledi. Sonra pencerelere baktı ve camın arkasında biriken karı gördü. "Brr. Hava soğuk."

"Evet." Dizlerimin üzerine çöktüm ve ateşe birkaç parça çıra ekledim. Bir kez alevlendiğinde, bir kütük ekledim, patlamasını ve çatırdamasını dinledim.

Anne ocağa yakın bir yere oturdu ve benimle birlikte yere uzandı.

"Al." Battaniyeyi bacaklarımdan aldım, dünkü kotumu giymek için yatak odasına gitmeden önce omuzlarına örtmek için ayağa kalktım. Sonra çantamdan yeni bir beyaz tişört çıkardım.

Oturma odasına döndüğümde, Anne ellerini

Ateş.

Yanına geldim ve bir kütük daha ekledim, güzelce ısıttım, sonra batırdım

Yanıdaki boşluğa geri döndü. Evet, dört sandalye vardı. Ama burası daha sıcaktı.

Zemin o kadar da kötü değildi.

"Yatak için teşekkür ederim," dedi ve bana küçük bir gülümseme verdi.

Lisedeki ilk yılımda beni büyüleyen şey onun gülümsemesiydi. Dolabımın başında durmuş, derse gitmek üzereydim ki yanımdan geçti. Bana o utangaç ve tatlı gülümsemesini göstermişti ve ben gidici olmuştum.

Anne'i ilkokuldan beri tanırdım. İki yaş küçüktü ama Quincy koridorlarda dolaşan her çocuğu tanımamak için çok küçüktü. Her zaman sevimliydi. Güzeldi. Onu sayısız kez gülümserken görmüştüm.

Ama o gün dolabımın yanındaki bir şey, o özel gülümseme, bir alev yakmıştı.

Altı yıldır o gülümsemeyi özlemiştim.

"Ya yatakta kalsaydım? Buraya gelmeseydim?" diye sordu.

"Yatağı sana bırakmama bir dakika kalmıştı ama sen benden önce davrandın."

"Gerçekten mi?"

Omuz silktim. "Sadece sana zor anlar yaşatıyordum."

"Neden? Çünkü I terkedilmiş sen içinde yüksek Okul mu?

Öyle miydi? o Cezam mı?"

"Belki." Sırıttım. "Belki de kızdığın zaman yanaklarının kızarması hoşuma gidiyordur."

Bana düz bir bakış attı.

Kıkırdadım. "Nasılsın?" "İyiyim.

Okulu bitirmeye hazırım."

"Evet, o hissi hatırlıyorum." Montana State'teki son yılım geldiğinde, Bozeman'dan defolup gitmeye ve Quincy'ye dönmeye fazlasıyla hazırdım. Çiftliğe geri dönmeye.

Lisans diplomamı aldıktan sonra çalışmak için eve geldim. Kardeşim Briggs'in aile işlerini devralmaya pek niyeti yoktu ama hayatımda babamın yerine geçmek istemediğim tek bir an bile olmamıştı.

Son iki yıldır onun için çalışıyordum. Dinliyordum. Öğreniyordum.

"Çiftliğe geri mi döndün?" diye sordu.

"Öyleyim."

"Bu hep senin hayalindi."

"Hâlâ öyle." Nesillerdir aileme ait olan topraklara bakarak yaşlanmak. Hayalim buydu. Belki bu arada güzel bir kadınla evlenir ve kendi çocuklarımız için bir miras inşa ederdik.

"Senin adına sevindim,
Harrison." "Yalancı."

Gözlerini devirdi. "Aynı anda hem senin için mutlu olabiliyorum hem de sana kızabiliyorum."

Bu kadın. Güldüm, başımı salladım.

Değişmişti. Daha cesur olmuştu. Daha şımarık. Bir parçam, son altı yıl boyunca bu değişime şahit olmak için etrafta olmayı diledi.

"Yani . . . Yerde yattım."

"Acımamı bekleme."

"O zaman bir açıklamaya ne dersin? Benden neden ayrıldın?"

"Nedenini biliyorsun."

Bir elimi kaldırdım. "Yemin ederim Anne. Etmiyorum."

Uzun bir süre bana baktı, bakışlarımı inceledi. "Gerçekten mi?" "Anlat bana. Lütfen." O zamanlar, lise son sınıf öğrencisiyken Ayrılmama sadece aylar kaldığını bildiğim için Anne'e gelecekle ilgili hiçbir söz vermemiştim. Ama ona hep iyi davranmıştım, değil mi?

"Yılbaşı gecesi White Oak'ta yemeğe gitmiştik," dedi.

"Hatırlıyorum."

Onu evinden aldım, kamyonetimden ailesine el salladım. Sonra da yemeğe gitmiştik. Ama onu eve ben bırakacağıma, annesi almaya gelmişti. Muhtemelen Anne ve ben bir hafta önce evlerinin önünde öpüşürken yakalandığımız içindi.

Bütün gece garip davranmıştı. Ama ona ne zaman iyi olup olmadığını sorsam, evet dedi. Sadece yemek boyunca sessizdi. Yakalanmamız ve onun bütün hafta cezalı olmasıyla ilgili bir şey olduğunu düşünmüştüm.

Ertesi gün, ona sinemada bir filmle sürpriz yapmak istedim. Bu yüzden evine gittim. Ama yeni yıla gülümseyerek başlamak yerine kapıyı açtı ve onunla bir daha asla konuşmamamı söyledi.

Şok olmuşum. Kızmıştım. İncinmişim.

Bu, birinin kapıyı yüzüme kapattığı ilk ve son seferdi.

"Annem beni a l m a y a geldiğinde, arabasına kadar benimle yürüdü. Bana iyi geceler öpücüğü verdi."

"Evet." Akşam yemeği sırasında onu yatak odasının penceresinden gizlice çıkıp gece yarısı benimle buluşup öpüşmeye ikna etmeye çalışmışım ama o yine ailesine yakalanma riskini almak istememişti. Böylece mutlu yıllar diledik ve o da evine gitti.

"Eşarbımı restoranda unuttum. Annem almak için beni geri götürdü ama park yeri bulamadığı için beni sokağın sonunda bıraktı. Geri dönerken seni kamyonunun yanında durmuş David Johnson'la konuşurken gördüm."

"Tamam," diye mırıldandım. Onun geri geldiğini gördüğümü hatırlamıyordum. David'le ne hakkında konuştuğumu da hatırlamıyordum.

"*Benden* bahsediyordun."

Göz kırptım. Sanırım cevabımı almıştım. Ne demiştim ben?

"Sana ne zaman ilişkiyi bitireceğini sordu," dedi bana. "Sen de eninde sonunda demişsin."

"Şey . . . Ben de gidiyordum."

"David bütün güzel bakire amları senin kullandığını söyledi." Dişlerini sıktı. "Ve sen de *onun artık bakire olmadığını* söyledin."

İrkildim. *Lanet olsun.* "Kendimi savunmak için söylüyorum, doğrudur."

Anne omzuma bir şaplak attı. "Dalga mı geçiyorsun benimle?"

"Özür dilerim." Ellerimi kaldırdım. "Özür dilerim. Bak, David seni istedi. Bütün erkekler seni istiyordu. Sen Quincy Lisesi'ndeki en güzel kızdın ve o hep alt sınıftan kızların peşindeydi."

"Eww." Yüzünü buruşturdu. "Bu yine de bir mazeret değil."

"Haklısın. Bunu neden söylediğimi bilmiyorum. Neden suratına yumruk atmadığımı da bilmiyorum." Çünkü şimdi bir erkek benim kadını hakkında böyle konuşsaydı, evet, yumruk yerd. "Her şeyi berbat ettim. Bu onu ilgilendirmezdi ve tek kelime etmemeliydim. Sen bundan daha iyisini hak ediyordun."

Annem bu hikayeyi duysaydı beni de tokatlardı.

"Ah." Anne'in omuzları çöktü, sanki kendini bir tartışmaya hazırlıyor gibiydi.

Ona yandan bir bakış attım. "Bu kadar mı?"

Bir omzunu kaldırdı. "Benim doğum günümü de unuttun." "Unuttum mu?" Onun doğum günü ne zamandı?

"Evet. Sen benim erkek arkadaşımydın ve doğum günümü unuttun."

Oops. Lisede Harrison pek fazla erkek arkadaş ödülü kazanamamıştı. "Bana hiç doğum gününün ne zaman olduğunu söyledin mi?"

"Neredeyse bir yıldır çıkıyorduk."

Bu bir cevap sayılmazdı ama sesinde bir gerginlik vardı. Dün gece duyduğum bir kenar. Ve kahve içmeden önce kavga edecek durumda değildim.

"Peki, doğum günümü biliyor musun?" diye sordum. "3 Nisan."

"Oh." *Kahretsin.* Bir cevap beklemiyordum. Ya da altı yıl sonra hatırlayacağını. "Kendimi savunmam gerekirse-"

Anne bana kulübenin saçaklarından sarkan buz sarkıtlarından daha soğuk bir bakış fırlattı.

"Kendimi savunmam gerekirse, bu tür şeylerde hiçbir zaman iyi olmadım." Burun delikleri alevlendi.

"Evet, bu bahane kulağıma çok daha iyi geldi," diye mırıldandım. "Başka bir özre ne dersin? Özür dilerim."

Yüzündeki öfke kayboldu, omuzları çöktü. "On altı yaşındaydım. Senin hayatımın aşkı olduğuna inanmıştım. Sonra doğum günümü unuttun ve David Johnson denen o sürüngene beni eninde *sonunda* terk edeceğini ve bakire olmadığımı söyledin."

O kapının suratıma çarpılmasını hak etmiştim. "Evet, becerdim yukarı."

"Teşekkür e d e r i m ." İçini çekti ve gözlerini ateşe dikti. Alevler Mavi gözlerinde dans ediyor ve yüzünü altın rengine boyuyordu.

Orada saatlerce oturup onun profiline bakabilirdim ama kahve beni çağırıyordu, ben de kalkıp bir demlik hazırlamak için mutfığa gittim.

Elimde dumanı tüten iki fincanla döndüğümde Anne hâlâ şöminenin yanında yerde yatıyordu.

"Mutlu yıllar," dedim.

Yüzü bana doğru döndü, ağzı aralandı. "Nereden biliyorsun?"

Ona bir fincan uzattım, sonra boştaki elimle arka cebimden ehliyetini çıkardım. "Bunu çantandan çaldım."

Belki Amanda ve Jessica onun doğum günü olduğunu biliyorlardı ve pasta için malzeme getirmişlerdi. Belki bir ya da iki hediye. Dün bundan bahsetmemişlerdi ama öyle olmasını umuyordum.

"Yeterince uzun sürdü." Anne kıkırdayarak ehliyetini elimden kaptı.
Ve göz kırpmayı reddettim, onun parlak gülümsemesinin bir saniyesini bile kaçırmak istemiyordum.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

BEŞİNCİ BÖLÜM

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

Ciğerlerim yanıyordu. Bacaklarım yanıyordu. Montumun ve kayak pantolonumun içindeki uzun iç çamaşırım tenime yapışıyor ve terden sıırlıklam olmuş başımdan buhar yükseliyordu.

"Neden bu kadar hızlı gidiyorlar?" Amanda, Jessica ve erkek arkadaşlarının bir çayırda cezalandırıcı bir hızla kaydığı patıkaya bakarak nefes nefese kaldım.

Bu yürüyüşün ilk otuz dakikasında ayak uydurmak için kıcımı yırtmıştım. Ama kahvaltımı kara kusmama saniyeler kalmıştı. Eğer daha fazla ilerlerlerse, beni kulübeye kadar taşımak zorunda kalma ihtimalleri çok yüksekti.

"İyi misin?" Harrison omzunun üzerinden bakarak sordu.

Ellerimi dizlerimin üzerine bıraktım ve sopalarımın bileklerimdeki halkalardan yanlarıma sarkmasına izin verdim. "Siz önden gidin. Ben size yetişirim." *Ya da yetişemem.*

Döndü, kayaklarıyla geniş adımlar attı ve yanıma doğru ilerledi.

"Kros kayağından nefret ediyorum," diye itiraf ettim, nefesimi nefes nefese verirken hızla atan kalbimi sakinleştirmeye çalışıyordum.

"O zaman neden kros kayağının ana etkinlik olduğu bir geziye geldin?"

"Kendime işkence etmek için mi?"

"Doğum gününde mi?"

Dik durdum ve omuz silktim, arkadaşlarımın gittikçe uzaklaştığını görüyordum. Arayı kapatmak canımı acıtacaktı. Hem de çok. "Bunun güzel, yavaş bir gezi olacağını düşündüm. Bir maraton değil."

Harrison kıkırdadı. "Bu adamlar neredeyse her hafta sonu dışarı çıkıyor. Ayak uydurmak kolay değil."

"Herhangi bir sorun yaşıyor gibi görünmüyorsun," diye mırıldandım.

Yanakları kızarmıştı ama efordan çok soğuktan. Nefes nefese değildi ya da çok terlememişti. Hayır, bu kış gününde mükemmel görünüyordu, üzerinde dar bir sarı şerit olan siyah bir kar tulumu vardı.

yanları. Siyah yün kasketinin kenarı gözlerini güneşten koruyordu.

"Geri dönmek istiyor musun?" diye sordu.

Hayır demek için ağzımı açtım, grubu yakalayacağımızı ve hayatta kalacağımı söyledim, ama yeni bir yorgunluk dalgası kemiklerime çarptı.

"Evet," diye itiraf ettim.

Kıvrıldı ve kış havasında delici bir ıslık sesi çıkardı.

Arkadaşlarımız durdu, arkalarına baktılar.

"Geri dönüyoruz!" diye seslendi.

Christopher bir kayak sopasını havaya kaldırarak mesajı duyduğunu işaret etti.

"Benimle gelmek zorunda değilsin," dedim. "Devam edebilirsin."

"Benim için fark etmez," dedi. "Doğum gününde sana yalnız başına acı çekirtmeyeceğim."

Doğum gününden onuncu kez bahsediyordu, sanki artık tarihi bildiğine göre bir daha asla unutmamaya kararlıydı.

Amanda ve Jessica hatırlamış ve daha sonra pasta yapmak üzere malzemeleri yanlarında getirmişlerdi. Amanda bana yeni bir çorap şapka örmüştü.

-Şu anda terli kafamın üzerinde. Ve Jessica bana iki yeni kitap vermişti.

-Stephen King'in son romanı ve Rosamunde Pilcher'ın yeni çıkan ve okumak istediğim *The Shell Seekers*'ı.

Hediyeler ve pasta özeldi. Ama bugün beni en çok gururlandıran Harrison'ın ilgisiydi. Kahvaltıda ne zaman ona doğru baksam gözleri beni bekliyordu.

Bu sabah geçmiş hakkında konuştuğumuzda gerçekten üzgün görünüyordu. Belki de bu ilgisi onun kendini affettirme yoluydu.

Ve belki de biraz dramatik davranmıştım. Onun deyimini çalarsak. Kendimi savunmam gerekirse, hangi on altı yaşındaki kız dramatik değildi ki?

Daha çok, aramızdaki buzları erittiğimize sevinmiştim. Artık onunla Quincy'de bir daha karşılaşacağım da garip olmayacaktı.

"Okula ne zaman dönüyorsun?" diye sordu, ikimiz de kayaklarımızla hafifçe kaymaya başladık, önce sola, sonra sağa, sonra tekrar sola kaydık.

"Yarın. Eve gidip eşyalarımı toplayacağım, sonra da Missoula'ya gideceğim."

Dersler Pazartesi günü yeniden

başlıyor." "Ne

okuyorsun?" "İşletme."

"Beğendin mi?"

Omuz silktim. "S o r u n değil. Okulu seviyorum. Bazı dersler diğerlerinden daha zorlayıcı."

"Peki mezun olduktan sonra ne yapacaksın?"

"Doğum günümde zor sorular sorma lütfen."

Gülümsedi, gözleri parlıyordu.

Tanrım, o gerçekten bir şeydi, değil mi? Gözlerimi kaçırmak zordu ama bakışlarımı manzaraya çevirmeye zorladım.

Burası çok güzel bir yerdi. Çayır, dün geceki fırtınadan dolayı yayları beyaza bürünmüş yüksek yaprak dökmeyen ağaçlar tarafından sarılmıştı. Kar kabarıktı, zemini örtüyor ve güneşin altında parlıyordu. Ama manzara yanımdaki adamın yanında sönük kalıyordu.

Muhtemelen yarın gidiyor olmam iyi bir şeydi. O günahkâr ağzı öpmek gibi aptalca bir şey yapmadan önce.

Dün geceki planımı uygulayarak bu sabah yola çıkmayı düşünmüştüm. Ama Amanda ve Jessica doğum günüm için burada olduğum ve Harrison'la artık birbirimizi boğazlamadığımız için çok heyecanlanmışlardı, ben de kaldım.

O anda, terli ve yorgun olsam bile, hiçbir pişmanlık duymadım.

"Mezun olduktan sonra ne yapmak istediğimden emin değilim," dedim ona. "Missoula'da mı kalacaksın?"

"Olabilir. İşimi seviyorum. Küçük bir otelde muhasebeci olarak çalışıyorum. Sahipleri sevimli bir çift. Biraz düzensiz olsalar da çok kıbarlar. Bu yüzden oradayım. Ama bu benim hayalimdeki iş değil. Hayalimde bir iş var mı bilmiyorum."

"Bulacaksın."

"Muhtemelen. Ama eğer yapmazsam da garip bir şekilde iyiyim." Büyük başarılarla ya da başarılarım için övgülere ihtiyacım yoktu. Sadece mutlu olmaktan mutluydum... mutlu olmaktan mutluydum.

"Hiç Quincy'deki evine geri taşınır mısınız?" diye sordu.

"Evet. Eğer bir iş bulabilirsem, eve taşınacağım." Noel boyunca, iş ilanları için ilanlara göz attım. Şu anda pek açık iş yoktu ama aramaya devam edecektim.

Quincy evimdi. Aileme, arkadaşlarıma daha yakın olmak güzel olurdu. Elbette Missoula'da arkadaşlarım vardı ama mezun olduktan sonra çoğu iş için ayrılacaktı. Kalan tek kişi kaset hırsızı Jeremy'ydi. Sırf onun yüzünü bir daha görme riskine girmemek için bile taşınmaya değerdi.

"Kulübeye döndüğümüzde ne yapmak istiyorsun Doğum Günü Kızı?"
Bir ağaç kümesine yaklaştığımızda Harrison sordu.

"Duş al. Uzun, sıcak bir duş."

"Uzun, sıcak duşları severim." Ses tonundan imalar damlıyordu.

Birlikte, onun güçlü ve kaslı vücuduna sarılmış halimizin görüntüsü zihnimde parladı. Kalbimin derinliklerinde bir nabız attı. Neyse ki yüzüm çoktan kızarmıştı yoksa tam olarak ne düşündüğümü anlayacaktı.

Profiline bir göz atma riskini göze aldım, dudaklarının yumuşak bükülüşüne baktım. Acaba tadı gençliğimizdeki gibi miydi?

Harrison benim ilk her şeyimdi. Bana zevki öğretmişti. Çekingenliğimi bırakmayı. Arzuladığım şeyi almayı. Bu, on altı yaşındaki genç bir kadın için güçlü bir dersti. Gelecekteki tüm sevgililer için çitayı belirlemişti ve şimdiye kadar hepsi olağanüstü bir şekilde başarısız oldu.

Bunca zaman sonra nasıl olurdu? Daha mı kötü? Daha mı iyi?

Neden merak ettim ki? Harrison ve ben daha yeni
-Neydik biz? Artık düşman değiliz. Ama arkadaş mıydık? Sevgili değildik.
O zaman neden seksi düşünüyordum?

Kulübeye dönmek için bacaklarımı daha fazla zorlayarak hızımı artırdım. Varır varmaz kayaklarımı çıkarıp kamyonetimin kasasına bıraktım, sonra içeri girip kendimi banyoya kilitledim, kafamı toparlamak için Harrison'dan uzakta birkaç dakikaya ihtiyacım vardı.

Ilık bir duş işe yaramalıydı, ancak ılık su damarlarımdaki ateşi soğutmak için hiçbir şey yapmadı ve yatak odasının kapısını açtığımda, saçlarım taranmış ama ıslaktı, Harrison'ı şöminenin yanında çömelmiş, kar kıyafetleri gitmiş ve elinde bir bira buldum.

"Bir tane ister misin?" Şişeyi kaldırdı.

"Tabii. Getirebilirim." Mutfaka doğru yürüdüm ve buzdolabından bir bira aldım. Oturma odasına gidip ondan olabildiğince uzaktaki sandalyeye oturmadan önce yarısını yudumladım.

"Sanırım ben de duş alacağım. Sakıncası var mı?" Yatak odasını işaret etti. Benim yatak odamı. Bir yatağın olduğu yeri. Rahat bir yatak. Ve yakında çok çıplak bir Harrison olacaktı.

Gah! "Hayır, um, devam

et." "İyi misin?"

"Harika," dedim, fazla parlak bir sesle.

"Üzgünüm, senin için bir doğum günü hediyem yok."

"Sorun değil. Bugün olduğunu bilmiyordun ki." Elimi salladım. Yine de bana verebileceği bir hediye aklıma geldi.

Bir orgazm.

Yanaklarım alev aldı.

Yüzümü inceledi, düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi adem elması sallanıyordu. Sonra boğazını temizlemeden önce sertçe yutkundu ve oturma odasından çıkarken hafifçe başını salladı.

Ancak yatak odasında kaybolmak yerine eşiğin dışında durup arkasına baktı. "Anne . . ."

"Ne?" Nefes aldım.

"Bir şey yok." Bir kez daha başını salladı. "Boş ver."

Nefesimi tuttum, yatak odasına çekilmesini bekliyordum. Ama o orada durdu, gözleri aramızdaki görünmez bir noktaya dikilmişti. Omuzları ve kolları gergindi, kasları tişörtünün altında şişkinleşmişti.

Bakışlarım omurgasından aşağıya, kot pantolonun içindeki kıçının kıvrımlarına, arka cebindeki deri Wrangler yamasına kadar indi.

Çekirdeęimdeki zonklama tüm vücudumu titretti.

Harrison Eden'ı nasıl da istiyordum.

Ama sandalyeden kalkmadım. Bekledim, izledim, o yerinde sabit dururken.

Bir elini siyah saçlarında gezdirerek saçlarının garip açılarla yukarı kalkmasını sağladı. Sonra yatak odasına doğru bir adım attı.

Hava ciğerlerime doldu. Rahatlama mıydı? Yoksa hayal kırıklığı mı?

Hayal kırıklığı. Kesinlikle hayal kırıklığı.

Belki odanın öbür ucundan hissedebiliyordu. Belki o da benim kadar zayıftı. Çünkü bir an duşa doğru giderken, bir an sonra bana doğru yaklaşıyordu.

"Siktir et." Oturma odasını geçip doğruca sandalyeme doğru yürüdü. Elleri saçlarımın arasına daldı, parmaklarındaki nasırlar yanaklarımı okşadı.

Sonra ağzını benimkinin üzerine kapattı.

Ve Harrison'ın tadı hatırladığımdan daha iyiydi.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

ALTINCI BÖLÜM

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

Kahretsin, ama Anne'in tadı güzeldi.

Dilimi tembel bir girdapta onunkine doğru kaydurdum ve sessiz bir inilti kazandım. Damarlarımda ateş parlıyordu ve onu o kıyafetlerden soyma dürtüsü neredeyse felç ediyordu. Kontrolüm pamuk ipliğine bağlıydı, bu yüzden çok ileri gitmeden önce ağzımı ayırdım ve bakışlarımı onunkilere kilitledim. "Bana durmamı söyle."

Sandalyeden kalktı ve ayak parmaklarının üzerinde durarak dudaklarına fısıldadı: "Durma."

Şükürler olsun. Onu kollarımın arasına aldım, ağzımı onunkinin üzerinde gezdirdim, dilim her köşeye daldı, o tatlı tadın tadını çıkardım.

Anne'in elleri göğsüme geldi, avuç içleri gömleğimin pamuğunda, göğüs kaslarımda, sonra karnımda gezindi, kot pantolonumun fermuarına ulaşmaya çalıştı ama onu çok yakın tuttum.

Vücudunun diğer kısımlarına geçmeden önce onun tadına bakmak, bu ağzı ezberlemek istedim.

Ona daha önce sıçır batırdığımı söylemiştim. Evet. Altı yıl önce onun için daha fazla mücadele etmemek büyük bir hataydı. Bugün düzelteceğim bir hata.

Benim yoğunluğuma ayak uydurdu, beni aynı çaresizlikle öptü, sanki birlikte ne kadar iyi olduğumuzu unutmuş gibiydi.

Çok iyiydi. Çok iyiydi. Hatırladığımdan daha iyiydi.

Dişlerim ağzının köşesini ısırdı. Ellerim kıcını avuçlamak ve sıkmak için sürüklendi. Dilim onunkine karşı çırpındı, bu hareket bana bir inilti ve küçük bir gülümseme kazandırdı.

Özellikle bacaklarının arasındaki bu kıpırtıyı her zaman sevmişti.

"Yatak odası," diye dudaklarına doğru nefes aldım ve öpücüğü zar zor kestim.

Kapıyı tekmeleyerek kapatabileceğim kadar geçene kadar, ağızlarımız kaynaşmış bir şekilde birlikte yürüdük. Sonra bizi yatağa yatırırken kollarımı sıkıca bağlayarak onu döndürdüm.

Uzun bacaklarını iki yana açmış, kalçaları benimkileri kavırıyor, ben de uyarılmışlığımı onun göbeğine bastırıyordum. Aletimi merkezine doğru salladığımda Anne'in nefesi kesildi, kot pantolonlarımız biraz sürtünme yaratıyordu ama bu yeterli değildi. Daha fazlasına ihtiyacım vardı. Tenine

ve onun sıkı sıcaklığına ihtiyacım vardı.

Ben de tişörtünün eteğini kaldırıp karnına doğru sürükledim. Sonra bir göğsünü sütyeninden kurtardım, ağzımı bir meme ucunun üzerine kapatıp sertçe emmek için kabı aşağı çektim.

"Harrison." Tıslayarak tişörtümün eteklerine uzandı ve onu çekip çıkarmaya çalıştı.

Bir patlamayla meme ucunu bıraktım, sonra boynumun arkasına uzanıp tişörtümü başımın üzerinden çektim. "Bunu ne kadar ileri götürmek istiyorsun? Pişmanlık yok." Eğer sadece şakalaşmak, öpüşmek ve birbirimize sürtünmek istiyorsa, yeter dediğinde bırakacaktım. Ama bir ya da iki orgazm istiyorsa, memnuniyetle bunu sağlayan adam olurdum.

Gözleri yumuşadı. "Eskiden bana bunu sorardın." "Ha?"

"Seks yapmadan önce bana hep ne kadar uzakta olduğumu sorardın." Parmak uçları şakağımın yanındaki saçlara dokundu. "Değişmiş olman hoşuma gidiyor. Ama aynı zamanda ... değişmemiş olman."

Ağzının köşesini öptüm, sonra dilimi çıplak meme ucunun üzerinde gezdirmek için aşağıya indim. Göğüsleri lisedekinden daha dolgundu. Teni daha yumuşaktı. İnemeleri daha melodikti. "Bu vücudun her santimini tatmak istiyorum."

"Evet." Ağzıma doğru eğildi. "Hepsini istiyorum. Seni istiyorum."

Gözlerinde boğulmak üzere ayağa kalktığımda göğsüm sıkışmıştı. Tanrım, göz kamaştırıcıydı. O kadar mükemmeldi ki nefes almak zordu.

Burada bir şeyler oluyordu, geleceğe çok benzeyen bir şeyler. Şu anda kafaya takılamayacak kadar ciddi bir şey.

Ben de bu duyguları bir kenara itip yataktan kalktım ve dizlerinin arkasına uzanarak kışını yatağın kenarına çektim. Sonra kot pantolonunun düğmesini kopardım, fermuarını gevşettim ve pantolonunu bacaklarından sıyırdım. Külotunu çıkarıp omzumun üzerinden fırlattığımda pantolon bir çırpıda yere düştü.

"Kahretsin, mükemmelsin." Dizlerimin üzerine çöktüm ve kalçasının iç kısmına bir dizi öpücük bıraktım.

Anne'in tüm vücudu titredi. "Harrison."

Başka bir gün, başka bir gece, ona biraz işkence edecektim. Ağzıma almak için yalvarıncaya kadar onunla alay ederdim. Ama bugün çok çaresizdim, bu yüzden dilimi düzleştirdim ve parlayan kıvrımlarında sürükledim.

"Oh, Tanrım," diye bağırdı ve elini ağzına götürdü.

Herkes kayaktan dönüp bizi duysa bile umurumda değildi. Anne'in amının tadına bir kez baktım mı, dağın tepesinden benim olduğunu haykırırdım.

Elleri saçlarıma geldi, üstteki uzun tutamlardan geçirdi, ben tekrar yalarken beni ona doğru tuttu. Sonra dilimi yarığının içinde gezdirdim. "Siktir, sevgilim. Tadın çok güzel."

Ben onu yaladıkça mırıldandı.

"Dilimi özledin, değil mi?"

"Evet," diye mırıldandı, saçlarımı sıkıca kavramıştı.

Diğer göğsüne uzandım, sütyeninin kabını çekerek meme ucunu başparmağımla parmağım arasında yuvarladım, bir yandan da dilimle onu beceriyordum.

Her gün. Eğer bana izin verseydi, bu kadınla her gün ziyafet çekerdim.

"Harrison." Kalçalarını sallayarak yüzüme vurdu. "Seni içeride istiyorum." Hiç şansım yoktu. Önce yüzüme boşalmasını istedim.

Bacakları titremeye başladı, bu yüzden dizlerini tuttum, onları genişçe açtım ve ayrı tuttum. Sonra klitorisine yapıştım ve emdim. Sertçe.

Anne'in sırtı yataktan kalktı, ılgılığı odada yankılandı.

Tüm vücudu titreyene kadar dilimi tekrar çırpıttım, yalama ve emme arasında gidip geldim. Sonra geri çekildim, yüzündeki coşkuyu görecektim kadar doğruldum. "Amin çok tatlı."

"Durma." Göğsü kabardı, gözleri vahşileşti. "Lütfen."

Sırıttım, sonra tekrar düştüm, onu ağızma aldım. Ve bu sefer durmadım. Klitorisini emerken iç duvarlarını okşamak için içeri kayan bir parmak ekledim. Diğer elimle bacağına tuttum, kasları gerilene, topukları yatağın kenarına saplanana ve ayak parmakları kıvrılana kadar bacağına sabitledim.

"Ben-" Bir ılgılık atarak patlamadan, dilimin üzerine boşalmadan ve parmağımın etrafında kenetlenmeden önceki tek uyarı buydu.

Nabız atışı azalana kadar peşini bırakmadım. Vücudu nihayet yatağa doğru sarktığı anda ayağa kalktım ve cüzdanımı almak için cebimi karıştırdım. Bir prezervatif çıkardım, kot pantolonumun fermuarını açtım ve yere attım. Üstümü örttükten sonra nefes nefese kalmış Anne'i yatağın derinliklerine doğru kaldırdım.

Gözlerini araladı, bacaklarını tekrar açıp kalçalarıma yer açarken bana seksi bir gülümseme verdi. "Dilinin bu kadar yetenekli olduğunu hatırlamıyorum."

"Dilim seni hep sevdi." Şaftımı yumruklamak ve ucunu sıırıslıklam merkezinden geçirmek için aramıza uzandım. "Benim sikim de öyle. Bakalım aynı mı?"

Anne muhtemelen bana biraz şımarıklık yapmak için ağzını açtı, ama ben nefesini çalarak derinlemesine ittim.

"Siktir." Dişlerimi sıktım, boşalmamak için kendimi zor tuttum. Lanet olsun, çok dardı. Bana bir eldiven gibi uyuyordu.

"Oh, Tanrım." Elleri omuzlarıma geldi, etrafımda gerilirken tırnakları etime batıyordu. "Hareket et."

Eğildim, ağzımı boynuna dayadım, sonra tekrar çarpmadan önce gevşedim ve o güzel dudaklardan bir çığlık daha kazandım.

"Unutmuşum." Sesi o kadar kısıktı ki kelimeleri zar zor seçebildim. Aynı lanet şeyi düşünmeseydim belki de onları kaçıırırdım.

Unutmuşum.

Birlikte ne kadar iyi olduğumuzu unutmuşum. Birbirimizi öğrenmeye çalışan beceriksiz gençlerken bile iyiydik.

Ama bu . .

. Yarışma

yok.

Bizi bir araya getirdiğimde Anne bana yapıştı, altımda kıvrana ve omurgamın tabanındaki basınç zirveye yaklaşına kadar itme üzerine itme. Alt dudağını dişlerinin arasına aldı, nefesi kesildi ve sonra patladı.

"Oh, kahretsin," diye homurdandım, onun orgazmı benimkini tetikliyordu.

Görüşümde beyaz noktalar oluştu, göğsümün derinliklerinden bir kükreme geldi, tamamen sınırsız ve ham. Kemiklerim kırılıp Anne'nin kollarına yığılana kadar, salıverilme bir gelgit dalgası gibi içime çarptıkça uzuvlarım titriyordu.

Beni sıkıca sardı, bacakları kalçalarıma dolandı.

Kalp atışlarımız gürledi. Nefeslerimiz kesildi. Tenimiz terden yapış yapıştı.

"Vay canına." Nefes verdi, sonra güldü.

Altı yıl boyunca bir kahkahayı nasıl kaçırdın ve bunun farkına bile varmadın?

"Sevgilim." Sırt üstü yuvarlandım ve onu göğsüme çekerek yanıma aldım. "Boku yedik."

"Ne demek istiyorsun?" Doğrulup oturdu, bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırırken gözleri kısıldı.

Elim çıplak kığına gitti. "Altı mı yedi mi?"

Anne gözlerini kırptırdı. "Altı ya da yedi, ne?" "Çocuklar."

Daha da dik oturarak bizi bağlantımızı koparmaya zorladı. "Bekle. Ne? Çocuğumuz olmayacak. Prezervatif kullandık."

"Bugün çocuk sahibi olmayacağız. Ama eninde sonunda çocuk istiyorum. Sen istemiyor musun?"

Anne ağzını açtı. Kapadı. Tekrar açtı.

Bir dirseğimin üzerinde doğruldum ve saçlarını yüzünden biraz daha çekerken sııttım. "Üniversiteden sonra bir planın olmadığını söylemiştin."

"Bu sorunu benim için çözmeni beklemiyordum."

"Yarın Missoula'ya dönüyorsun," dedim, ondan çok kendime. Belki birkaç gün içinde çiftlikten uzaklaşabilirdim. Belki Perşembe günü, eğer işçilerden birini bulabilirsem. Büyük olasılıkla Cuma günü olacaktı. Ama onsuz bir haftadan fazla kalmamın imkânı yoktu.

"Evet," dedi. "Ve sen de Quincy'deki evine dönüyorsun." "Gelecek hafta sonu seni görmeye geleceğim."

"Harrison-"

"Bu çok iyi. Gerçekten güzel. Hiç daha iyisini yemiş miydin?" İç çekti. "Hayır."

"Buna bir şans vermeliyiz."

"Çocuklardan bahsediyorsunuz. Bu bir şanstın daha fazlası."

"Eğer her şey yolunda giderse, evet. Neden olmasın? Okulu bitirirsin. Eve, Quincy'ye gelirsin. Evleniriz. Yedi çocuk yaparak iyi vakit geçiririz."

Ağzıyla yine o açma, kapama, açma şeyini yaptı. "Delirdin mi sen?"

Kahretsin, önümüzdeki elli yıl boyunca onunla dalga geçmek eğlenceli olacaktı.

"Haklısın." Gülümsemeye karşı koyarak çenemi ovuşturdum. "Yedi çok fazla."

Sadece altı tane alacağız."

Anne ve Harrison'ın altı çocuğuyla tanışmak ister misiniz? [Indigo Ridge](#) ile Edens [serisine](#) dâlin.

OceanofPDF.com

YAZAR HAKKINDA

Devney Perry, kırktan fazla aşk romanının *Wall Street Journal* ve *USA Today* çoksatan yazarıdır. On yıl boyunca teknoloji sektöründe çalıştıktan sonra, yazma tutkusunun peşinden gitmek için konferans görüşmelerini ve proje programlarını terk etti. Montana'da doğup büyümüştür ve şu anda kocası ve iki oğluyla birlikte Washington'da yaşamaktadır.

Devney'in son kitap haberlerini kaçırmayın.

Haber bültenine abone olun!

www.devneyperry.com

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

İçindekiler

[Telif Hakkı](#)

[Diğer Başlıklar](#)

[İçindekiler](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Yazar Hakkında](#)

